

ДА ИЗИГРАЕШ КРАЛЯ

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers
LTD. under the title
TO PLAY THE KING © 1992, 2014 by Michael Dobbs

© Георги Иванов, *превод от английски*
© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2016

ISBN: 978-954-28-1980-6

МАЙКЪЛ ДОБС

ДА ИЗИГРАЕШ
КРАЛЯ

Превод от английски Георги Иванов

 ciela

ПРЕДГОВОР

Когато през 1990-а написах „Да изиграеш краля“ като продължение на „Къща от карти“, отчасти беше, защото смятах, че яхтата на кралската фамилия ще навлезе в бурни води. Така се и оказа. Писах за разбити бракове, финансови скандали, политически полемики и публично унижение и през следващите няколко години кралското семейство като че ли следваше този сценарий с неуморна упоритост. На моменти изглеждаше, сякаш някои личности се държат като на кастинг за роля в този сюжет. Като форма на предупреждение, което в някакъв смисъл беше намерението на книгата ми, тя се провали тотално. На Уиндзорската династия ѝ предстояха някои от най-тежките моменти. Яхтата почти потъна, а някои членове на екипажа бяха изхвърлени зад борда.

Образът на моя крал не е просто версия на принц Чарлз – има много наследници на трона, които са се забърквали в проблеми, и съм използвал като вдъхновение повече от един от тях – но е неминуемо да се направят и някои паралели. Когато започнах да пиша, вече беше ясно, че бракът му се разпада, въпреки че официално това се отричаше, и затова реших моят герой да няма съпруга. Надявам се нищо от написаното да не се приеме като проява на неуважение, защото не това бе моята цел.

Във всеки случай, въпреки тези тежки години, както той, така и институцията показаха устойчивост и сила да се възстановят, и днес стоят по-високо в очите на обществото, откогато и да било десетилетия преди това. Кралската яхта все още е на повърхността.

Както и Франсис Ъркарт. Почти тридесет години, след като го създадох, той вече има собствен живот в книгите, в телевизията на световно ниво като герой, който се цитира и в парламента, и в пресата. А дали се мърмори за него и по ъглите на някои дворци? Ами може и така да е, но аз няма да коментирам...

М. Д., 2013

ПРОЛОГ

*Да се махат всички крале.
Заемат твърде много място.*

Дойде денят, в който ще го умъртвят. Преведоха го през парка, обграден от две пехотни роти. Беше се събрала гъста тъпла и той прекара по-голямата част от нощта в чудене как ще реагират, когато го видят. Със сълзи? С присмех? Дали ще се втурнат да го спасяват, или ще го заплуют с презрение? Всичко зависеше от това кой им е платил повече. Но не се случи нищо; те стояха в мълчание, апатични, стреснати, все още неспособни да повярват какво предстои да се случи, и то в името на самите тях. Една млада жена извика и припадна, когато той я подмина, но никой не се опита да спре хода му по замръзналата твърда земя. Пазачите го тикаха напред.

Само за няколко минути стигнаха Уайтхол, където го сложиха в малка стая. Беше малко след десет сутринта в това януарско утро и той очакваше всеки момент да чуе потропването по вратата, което да го призове. Но нещо се бавеха; не дойдоха чак до два следобед. Четири часа чакане, четири часа, в които демоните оглозгваха куража му и той чувстваше, че се разпада от вътре парче по парче. През нощта беше постигнал покой, някакъв вътрешен мир, почти примирение, но с изминаването на всички тежки минути, които се превръщаха в часове, това спокойствие отстъпваше пред паниката, която караше стомаха му да се обръща, като започваше от мозъка, минаваше през цялото тяло и се изливаше в червата и пикочния мехур. Мислите му се разбъркаха в каша и внимателно обмислените думи, ко-

ито трябваше да озарят правотата на неговата кауза и да обезоръжат тяхната изкривена логика, изведнъж изчезнаха. Той стисна юмруци, докато ноктите се забиха дълбоко в дланите му; надяваше се, когато дойде моментът, някак си да открие правилните думи.

Вратата се отвори. Капитанът застана пред мрачния изход и кимна кратко и тържествено, без да сваля шлема от главата си. Нямаше нужда от думи. Взеха го и само след секунди беше в Банкетната зала, която обичаше толкова много – с таваните, рисувани от Рубенс, и величествените дъбови врати, но сега му беше трудно да различи детайлите в този неестествен мрак, в който помещението бе потънало. Високите прозорци бяха частично зазидани или пък заковани с дъски, за да се подсигурят повече защитни позиции по време на войната. Само в далечния край една от барикадите се беше свлякла и от процепа се процеждаше сивкаво, дрезгаво сияние като отвор на портал към друг свят. Войници, строени от двете страни, оформяха коридор, който го водеше точно натам.

Божичко, колко студено беше. Не беше ял нищо от предния ден, беше отказал ястието, което му бяха предложили, но се радваше, че беше поискал още една риза, за да не трепери от студ. Нямаше да е редно да го видят как трепери. Биха помислили, че е от страх.

Той изкачи двете грубо сковани дървени стъпала и наведе глава, минавайки през рамката на прозореца, за да излезе на платформата, която бяха издигнали отвън точно под прозореца. Там, на тази своеобразна дървена сцена, вече имаше пет-шест други мъже, а навсякъде около нея се тълпяха хиляди – застанали прави, седнали в карети, качени на покриви, надвесени от балкони и всякакви други места, предлагащи видимост. Сега вече трябваше да се случи нещо, да има някаква реакция, нали така? Но когато той се изправи в дрезгавата светлина и пред техните погледи, те просто спряха да шават и сякаш замръзнаха под ледения вятър, фигурите им се сгушиха една в друга и замряха, мрачни и мъгляви, невярващи. Все още не можеха да го проумеят.

На сцената бяха забити четири железни скоби. Щяха да го завържат и разпънат между скобите, ако започне да се противи, но това беше само още един знак колко малко го познаваха. Той не би се съпротивлявал. Беше роден за по-добър край от това. Просто щеше да каже няколко думи пред навалищата и това щеше да бъде достатъчно. Молеше се коленете му да не го предадат; вече му се бяха събрали достатъчно предателства. Подадоха му малка шапка, под която натъпка косата си внимателно и спокойно, като че ли се подготвя за обикновена разходка в парка със съпругата и децата си. Трябваше да се представи подобавашо. Той хвърли наметалото си на земята, за да го виждат по-добре.

О, небеса! Студът го проряза, сякаш се протегна право към разтуптяното му сърце, за да го превърне моментално в камък. Пое си въздух дълбоко, със свистене, за да се съвземе от шока. Не бива да потрепва! И ето, пред него се изправи капитанът на неговата гвардия, по челото му блестяха зрънца пот въпреки времето.

– Само няколко думи, капитане. Ще кажа само няколко думи – той ровеше в ума си за тях.

Капитанът поклати глава.

– За Бога, и най-простият човек на света има правото да каже няколко думи.

– Вашите няколко думи биха ми коствали живота, сър.

– Както моите думи и мисли ми костваха моя. Това, в което вярвам, ме доведе тук и се оказа по-ценно от живота ми. Ще го споделя още един, последен път.

– Не мога да Ви позволя. Наистина съжалявам. Но не мога.

– Дори сега ли ще ми откажеш?

Хладнокръвието в гласа му бе изместено от парещо възмущение и нова вълна на паника. Не можеше да стане така.

– Сър, това не е в моите ръце. Простете ми.

Капитанът понечи да го докосне по ръката, но пленникът се отдръпна, а очите му горяха в укор.

– Може да заглушите гласа ми, но никога няма да ме превърнете в това, което не съм. Аз не съм страхливец, капитане. И нямам нужда от ръката ви!

Капитанът се оттегли, смъмрен.

Беше време. Нямаше повече думи, нямаше повече суетня. Нямаше къде да се скрие. Това беше моментът, в който и те, и той самият щяха да надникнат дълбоко в него и да открият що за човек е в действителност. Пое си още един дълбок дъх, който изгори гърдите му, но го задържа колкото можеше, докато гледаше небесата. Свещеникът в своите напеви говореше как смъртта е най-големият триумф над земното зло и над болката, но той не откриваше никакво вдъхновение, никакъв лъч светлина по пътя, който му предстоеше, никакво божествено спасение, а само свъсеното, стоманено небе на английската зима. Осъзна, че юмруците му все още са свити и че ноктите на пръстите се забиват в дланите; с усилие ги разтвори и отпусна ръце от двете страни на панталоните. Тиха молитва. Още един дъх. После се наведе с благодарност към Бога, че в коленете му все още бе останала достатъчно сила, за да се отпусне на тях бавно и с достойнство, както беше репетирал в стаята си през нощта, и да легне изпънат на грубата дървена платформа.

Дори тогава от тълпата не се отрони и звук. Думите, които искаше да изрече, може би нямаше да ги вдъхновят или развълнуват, но поне щяха да бъдат неговата истина. Обзеха го бесове, докато осъзнаваше цялата несправедливост и безизходица. Дори нямаше да има шанс да обясни. С нарастващо отчаяние погледна лицата около себе си, мъжете и жените, заради които и двете страни бяха водили тази война и които сега стояха с празни погледи пред него – пешки, неразбиращи играта. И все пак може и да бяха тъпанари, но бяха неговият народ, за чието спасение бе длъжен да се бори срещу тези, които щяха да поквоят закона за собствена изгода. Той беше загубил, но правотата на неговата кауза рано или късно щеше да се разбере. Рано или късно. Пак би постъпил по същия начин, ако му се дадеше нов шанс, нов живот. Това беше негов дълг, нямаше да има из-

бор. Както нямаше избор и сега на тази гола дървена сцена, която все още миришеше на смола и пресни стърготини. И те щяха да разберат, нали? Рано или късно?...

Една дъска проскърца до лявото му ухо. Лицата на хората в тълпата изглеждаха замръзнали, сякаш времето беше спряло, сякаш гледаше огромна фреска, в която никой не помръдва. Пикочният му мехур щеше да се пръсне – дали беше заради студа, или от чист ужас? Колко още? Концентрация, може би молитва? Концентрирай се! Очите му се спряха на едно малко момче на не повече от осем години, дрипаво, с полепнали трохи по мръсната си брадичка, което беше спряло да дъвче комата хляб и чиито невинни кафяви очи се бяха разширили в очакване и гледаха на около метър над главата му. Божичко, колко беше студено, никога не му е било толкова студено! И изведнъж думите, които толкова се беше мъчил да си спомни, се върнаха и го заляха, като че ли някой беше отприщил душата му.

И през година хиляда шестстотин четиридесет и девета те накараха своя сеньор, крал Чарлз Стюарт, Защитник на вратата и по наследствено право крал на Великобритания и Ирландия, да коленичи, и отрязаха главата му.

*
* *

В ранните часове на зимния ден, в една спалня с гледка над 160-декаровата градина на двореца, която не съществуваше по времето, когато Чарлз Стюарт пое пътя към следващия живот, неговият потомък се събуди стреснат. Влажната яка на пижамата лепнеше по врата му, докато лежеше по лице върху твърдата като тухла възглавница, пропита с пот, но все пак му беше студено като... като в смърт. Той вярваше в силата на сънищата и в тяхната способност да разкриват мистериите на вътрешното ни същество, затова имаше навика да ги записва веднага след събуждането си, като се пресегне за тефтерчето, което държе-

ше за тази цел до леглото. Но не и този път. Нямаше нужда. Никога нямаше да забрави вонята на тълпата, примесена с мирис на смола и стърготини, нито пък цвета на тежкото металическо небе в този мразовит следобед. Нито невинните, очакващи очи на момчето с изцапана брадичка и полепналите по нея трохи. Нито усещането за ужасното отчаяние, че му бяха попречили да каже последните си думи, с което бяха направили саможертвата му безсмислена, а смъртта му – напразна. Никога не би го забравил. Колкото и да се опитва.

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Декември: първата седмица

*Никога не пресичай непознат мост
на гърба на слон.
(КИТАЙСКА ПОГОВОРКА)*

Поканата не беше просто ей така, той не правеше нищо просто ей така. Беше настояща, нетърпяща възражение – обаждане от един човек, който е свикнал повече да командва, отколкото да примамва. Той я очакваше за закуска и през ум не му минаваше, че тя може и да откаже. Особено в ден като този, в който се сменят министър-председатели: един е вън, друг е вътре и да живее волята на народа. Това беше ден, в който всеки трябваше да си направи сметките наново.

Бенджамин Ландлес сам отвори вратата, което ѝ се стори странно. Това беше апартамент, чието предназначение беше да прави силно впечатление, с прекалено много дизайнерски намеси и без грам личен вкус, от този тип апартаменти, където очакваш ако не портиер, то поне секретарка или асистент да бъде наоколо, да приготвя кафето и да любезничи с гостите, като същевременно следи те да не забегнат с някоя от картините на импресионисти, които красят стената. Ландлес сам по себе беше интересна картинка. Имаше широко лице със скули с цвят на сини сливи, с месеста кожа, която започваше да увисва

като восък от разтопена свещ. Туловището му беше огромно, а ръцете му – груби като на черноработник, и репутацията му съответстваше на физическите му черти. Вестникарската му империя, начело с „Кроникъл“, беше изградена, разбивайки както стачки, така и много кариери; в голяма степен той беше човекът, съсипал кариерата на мъжа, който в този момент чакаше да го приемат в двореца, за да се откаже от властта и престижа на поста министър-председател.

– Г-це Куин. Сали. Толкова се радвам, че успя да дойдеш. Отдавна искам да се срещна с теб.

Тя знаеше, че това е лъжа. Ако беше искал да се срещнат по-рано, със сигурност щеше да го е уредил. Той я поведе навътре към голямата стая в центъра на този панорамен пентхаус. Външните стени бяха почти изцяло от подсилено стъкло и предлагаха великолепна гледка към сградите на Парламента от другата страна на река Темза, а подът сякаш беше покрит с останките от половин екваториална гора. Не беше зле за момче от малките улички на Бетнал Грийн¹.

Покани я да седне, като посочи едно внушително канапе пред масичка, осеяна с димящи подноси храна за закуска. Нямаше и следа от готвача, който вероятно само преди минути беше приготвил всички тези ястия и изгладил белите ленени салфетки. Тя отказа храната, но той не се обиди. Свали сакото и се зае със собствената си чиния, докато тя отпиваше от чаша черно кафе и чакаше.

Той изяде закуската си, сякаш нищо друго не го интересуваше; етикетът и маниерите не бяха силните му страни. От време на време пускаше по някоя реплика, но вниманието му бе насочено повече към яйцата, отколкото към нея и за момент тя се зачуди дали той вече не е решил, че е сбъркал, като я е поканил. Вече я караше да се чувства уязвима.

– Сали Куин. Родена в Дорчестър, щата Масачусетс. Момиче на тридесет и две, което вече си е изработило завидна репутация в сферата на социологическите проучвания. И то в Бостън,

¹ Малко, бедно градче в близост до Лондон. – Б. пр.

който не е лесен град за една жена, попаднала сред всички тези твърдоглави мъжкари от скапан ирландски произход.

Тя самата го знаеше много добре; нали се беше омъжила за един от тях. Ландлес си беше написал домашното, беше се докопал до миналото ѝ и искаше ясно да го покаже. Очите му търсеха нейната реакция изпод тежките вежди, сплетени като въжета.

– Бостън е чудесен град, познавам го добре. Каж ми защо реши да зарежеш всичко, което си изградила там, за да дойдеш в Англия и да започнеш отначало? И то от нулата?

Той направи пауза, но не получи отговор.

– Заради развода, нали? И заради смъртта на бебето?

Той видя как Сали стиска челюст и се зачуди дали ще последва буря от ярост, или тя просто ще си излезе. Но знаеше, че няма да има сълзи. Не беше от този тип, това личеше в очите ѝ. Не беше неестествено слаба, нито прищипана в кръста, както диктуваше съвременната мода, красотата ѝ беше по-скоро класическа, ханшът ѝ може би беше с един-два сантиметра по-широк, но извивките бяха ясно очертани. Изглеждаше безупречно. Кожата на лицето ѝ беше гладка, по-тъмна и с повече блясък от всяка английска роза, а чертите ѝ сякаш бяха внимателно изсечени от скулптор. Устните бяха пълни и изразителни, скулите – високи, дългата ѝ коса беше гъста и толкова наситено черна, че би я помислил за италианка или еврейка. Но все пак най-необичайната ѝ черта беше носът, прав и леко дълъг, с плосък край, който потрепваше, докато говори, и ноздри, които се разширяваха от енергия и емоция. Това беше най-провокативният и чувствен нос, който той беше виждал някога; нямаше как да не си го представи на възглавница. Но очите го притесняваха, те сякаш нямаха място на това лице. Имаха формата на бадеми, пълни с червеникавокафявите и зелени цветове на есента, бистри като очите на котка, но скрити зад възголеми очила. Очите ѝ не искряха, както трябва да искрят женските очи, както може би някога са искрели, помисли си той. Те излъчваха леко недоверие, сякаш криеха или пазеха нещо.

Тя се загледа през прозореца и не му обърна внимание. До Коледа оставаха само няколко седмици, но все още не се усещаше типичното за сезона настроение във въздуха. Празничният дух бе захвърлен в преливащите канавки и денят някак си не изглеждаше подходящ за смяна на министър-председатели. Една чайка, отнесена навътре в сушата от бурите на Северно море, се бореше с вятъра точно пред прозореца, нейните крилца като че ли сипеха обиди по разфучалото се небе и изказваха завист към закуската пред тях, пробиха си път през двойната дограма на стъклопакета, преди най-после чайката да бъде отвята. Сали я гледаше как изчезва в сивотата.

– Не очаквайте да бъде разстроена или обидена, господин Ландлес. Фактът, че имате достатъчно пари и влияние, за да си напишете домашното, не ме впечатлява. Нито ме ласкае. Свикнала съм с мен да интимничат бизнесмени на средна възраст.

Обидата беше преднамерена; тя искаше да му покаже, че няма да му се остави.

– Вие искате нещо от мен. Нямам представа какво, но съм готова да ви изслушам. Стига да става дума за бизнес.

Тя кръстоса крака бавно и отчетливо, за да се увери, че той ще забележи. Още от ранна възраст нямаше съмнение, че мъжете намират тялото ѝ за привлекателно, и заради тяхното натрапчиво внимание тя никога не бе имала възможността да гледа на сексуалността си като на вълнуващо тайнство, а само като на инструмент, с който да си пробива път в този труден и свидлив свят. Беше решила отдавна, че ако сексът ще бъде разменна валута, то тя щеше да го превърне в бизнес актив, за да отваря вратите, които иначе ще бъдат заключени. А на мъжете можеше да се разчита да мислят с оная си работа.

– Много сте пряма, г-це Куин.

– Предпочитам да прескочим глупостите, вместо да задълбаваме. А и аз също мога да играя вашата игра.

Тя се отпусна на облегалката на канапето и започна да брои на пръстите с перфектен маникюр на лявата си ръка.

– Бен Ландлес. Години... за да уважим всеизвестната ви суетност, нека кажем, че не сте точно около менопаузата. Едно кораво копеле, което е родено в нищета, а сега контролира една от най-големите медийни корпорации в тази страна.

– Която скоро ще бъде най-голямата – прекъсна я тихо той.

– Която скоро ще превземе „Юнайтед Нюзпейпърс“ – кимна тя, – когато министър-председателят, когото номинирахте, подкрепихте и на когото фактически собственооръчно връчихте победата, заеме поста си само след няколко часа и отмени това леко неудобство – антимонополната политика на своя предшественик. Сигурно сте празнували цяла нощ, изненадана съм, че имахте апетит за закуска. Но пък вие притежавате репутацията на човек с неутолим апетит. Във всякакъв смисъл.

Тя говореше почти съблазняващо, с внимателно отработен акцент, омекотен, но осезаем. Искаше хората да я забелязват и да я запомнят, да я различават сред множеството. Гласните ѝ все още носеха говора на Нова Англия, малко по-дълги и мързеливи от лондонските, а интонацията беше грубовата, сякаш идваше от опашките пред бюрото за безработни в Дорчестър.

– И? Какво си наумил, Бен?

Една усмивка се заигра по месестите устни на издателя, но очите му останаха строги и я наблюдаваха внимателно.

– Не съм правил сделка. Подкрепих го, защото смятах, че е най-подходящият човек за тази работа. Няма да има лична отплата. И аз ще разчитам на късмета си, както всички останали.

Тя подозираше, че това е втората лъжа в разговора, но я пусна да мине покрай нея.

– Каквото и да стане, това е началото на нова ера. Смяната на министър-председатели означава нови предизвикателства. И нови възможности. Подозирам, че той ще е по-склонен да остави хората да правят пари, отколкото беше Хенри Колингридж. И това е добра новина за мен. А потенциално и за теб.

– Дори ако вземем предвид, че всички икономически показатели вървят надолу?

– Точно това имам предвид. Твоята компания за социологически проучвания е в бизнеса от... колко, почти две години? Стартирала си добре, уважавана си. Но си малка, а малки лодки като твоята може да потънат, ако нещата се влошат през следващите няколко години. Така или иначе, и ти като мен нямаш много търпение да правиш бизнес с трици. Искаш да успееш, да се изкачиш на върха. И затова ти трябва кеш.

– Не и твоят кеш. Ако в бизнеса ми се наливат медийни пари, това ще съсипе всичкото доверие, което съм изградила. Моят бизнес е да правя обективен анализ, а не да хуля и да сплашвам покрай няколкото разгопени знаменитости, сложени там, за да вдигат тиража.

Той обходи с език устата си, сякаш разсеяно се опитваше да извади парче от закуската, заседнало между зъбите му.

– Подценяваш се – промърмори той.

Отнякъде извади клечка за зъби, която пъкна в устата си като гълтач на мечове и започна да рови в далечните ъгълчета на челюстта си.

– Анкетите на общественото мнение не са обективен анализ. Те са новини. Ако даден редактор иска да задейства изданието, наема хора като теб, за да направят някои проучвания. Той знае какви отговори му трябва и с какво заглавие ще излезе, просто има нужда от малко статистика, за да замирише на достоверност. Анкетите са оръжията на гражданската война в мирно време. Те могат да убият едно правителство, да покажат ценностите на една нация, да установят, че обичаме палестинците или че мразим ябълковите сладкиши.

Той се оживи, набираше инерция и темата му прилягаше. Ръцете му бяха оставили устата на мира и сега бяха свити пред него, сякаш душеше некомпетентен редактор. Нямахме и следа от клечката за зъби; може би просто я беше погълнал, както правеше с повечето неща, които му пречеха.

– Информацията е власт – продължи той. – И пари. Много от твоята работа е свързана с компаниите в Ситито, например такива, които се готвят да глътнат други компании. Твоите про-

учвания им показват как е най-вероятно да реагират акционерите и финансовите институции, дали ще дадат своята подкрепа, или просто ще захвърлят компанията срещу малко бърз кеш. Превземането на една компания си е война на живот и смърт, що се отнася до въпросната компания. И тази твоя информация е много ценна.

– И взимаме доста добри хонорари за тази си работа.

– Не говоря за хиляди или десетки хиляди – изджавка презрително той. – Това са жълти стотинки. Информацията, за която говорим, ще ти позволи сама да посочиш цифрата.

Той направи пауза, за да провери дали ще последва крясък на засегната професионална чест, но вместо това тя подръпна сакото си откъм гърба, защото се бе набрало от канапето, като по този начин разкри и акцентира извивките на гърдите си. Той го прие като окуражаващ знак.

– Ти имаш нужда от пари. За да разшириш дейността си. Да сграбчиш индустрията със социологическите проучвания за топките и да станеш нейна кралица. Иначе ще се удавиш в речесията. Би било много жалко.

– Поласкана съм от този бащински интерес.

– Не се очаква от теб да се ласкаеш. А да изслушаш едно предложение.

– Това ми беше ясно още като получих поканата. Въпреки че в някакъв момент започнах да си мисля, че съм тук, за да слушам лекции.

Вместо да отговори, той се надигна от стола и отиде до прозореца. Облаците, сиви като хладно оръжие, се бяха спуснали още по-надолу и пак валеше. Един шлеп се бореше с каскадите около моста Уестминстър, мъчейки се нагоре по течението на иначе обичайно спокойната река, която декемврийските ветрове сега бяха превърнали в кална и гадна супа от градски боклуци и мазут. Той се загледа по посока на парламента с ръце, натъпкани дълбоко в гънките на тумбестите си панталони, и се почеса.

– Нашите лидери там, отсреща – безстрашните защитници на националното благоденствие. Тяхната работа е пълна

със споделени тайни, с информация, която само чака да бъде превърната в сензация или манипулация. И всяко едно от тези копелета би изпяло всичко, което знае, стига това да е в негова полза. Няма нито един политически редактор в града, който да не знае всяка думичка от последното събрание на кабинета само часове след края на срещата, нито пък генерал, който да не е изнасял поне един таен рапорт, преди да влезе в битка за бюджета по отбраната. Или пък ми намери един политик, който да не се е опитвал да подкопае свой съперник със слухове за сексуалния му живот.

Въртеше ръце в джобовете на панталона си като весла на огромен кораб, който се мъчи да хване вятъра.

– Министър-председателите са най-лоши – изсумтя презрително той. – Ако искат да се отърват от някой министър, първо ще го смачкат в пресата с истории, че е пияница или предател. Вътрешната информация. Тя движи света.

– Вероятно това е причината да не се занимавам с политика – каза замислено тя.

Той се обърна към нея и я откри на пръв поглед заета с това да маха откъснат косъм от косата си, попаднал върху пуловера ѝ. Когато се увери, че има пълното му внимание, тя спря да си играе с него и отново се скри в гънките на коприненото си сако.

– И какво ще ми предложиш да направя аз?

Той седна до нея на канапето. Без сако, огромното му туловище сега бе обвито само с една риза, шита по поръчка. Физическото му присъствие, изненадващо за набитото ѝ модно око, беше наистина впечатляващо.

– Ще ти предложи да спреш да бъдеш на опашката и да престанеш да си жена, която може с години да се мъчи да стигне върха, но никога да не успее. Предлагам партньорство. С мен. С твоята експертиза – и двамата знаеха, че той имаше предвид вътрешна информация, – подкрепена от моето финансово влияние. Може да бъде могъща комбинация.

– Но какво печеля аз?

– Гаранция за оцеляване. И шанс да изкараш много пари, да стигнеш там, където искаш. Отгоре на камарата. Да покажеш

на бившия си съпруг, че не само можеш да оцелееш без него, но и да успееш. Това искаш, нали?

– И как очакваш да се случи всичко това?

– Да съберем ресурсите си. Твоята информация и моите пари. Ако се случва нещо в Ситито, аз искам да бъда част от това. Ако се появим там преди глутницата, потенциалните награди могат да бъдат огромни. Двамата с теб ще делим всичко наполовина.

Тя събра палец и показалец пред лицето си, между тях носът ѝ беше като изразително махало.

– Извинявай, но ако те разбирам правилно, това не е ли съвсеем леко незаконно?

Той отвърна с мълчание и изражение на безкрайна скука.

– И звучи като ти да поемаш целия риск – продължи тя.

– Рискът е част от живота. Нямам против да поемам риск с партньор, когото познавам и на когото имам доверие. Сигурен съм, че можем да се научим да си имаме доверие и да станем много близки.

Той се пресегна и погали опакото на ръката ѝ; в погледа ѝ просветна отвращение и за момент очите ѝ станаха стъклени.

– Преди да попиташ, това да вляза в леглото ти, не е задължителна клауза в сделката ни – не, не ме гледай така невинно и обидено. Развяваш циците си пред мен от момента, в който седна, така че, както сама каза, нека прескочим глупостите и да говорим направо. Да те видя легнала по гръб, би било голямо удоволствие, но тук става дума за бизнес, а при мен бизнесът е на първо място. Нямам никакво намерение да прецаквам това, което може да се окаже първокласна сделка, като оставя мозъка ми да слезе между краката. Ще го начукаме на конкуренцията, а не един на друг. Така че... какво решаваш? Имаш ли интерес?

Като по поръчка телефонът изчурулика от далечния край на стаята. Той изгрухтя с раздразнение, надигна се и тръгна на-там, но докато вървеше, в него се появи и едно очакване; беше предупредил да не го безпокоят, освен ако... Изджавка кратко

в слушалката, преди да се върне към гостенката си, разперил широко ръце.

– Невероятно. Чашата ми се препълва. Това беше обаждане от „Даунинг Стрийт“. Явно новият ни министър-председател иска да говорим веднага щом се върне от двореца, така че се налага да тръгвам. Не е редно да го карам да чака.

Лицето му от разтопен восък беше изкривено в нещо като ухилена гримаса. Тя щеше да бъде център на неговото внимание само още няколко секунди; друго място и друг партньор го зовяха. Вече се намъкваше в палтото си.

– Направи този ден специален за мен. Приеми.

Тя се пресегна за чантата си, която лежеше на канапето, но той хвана ръката ѝ – нейната потъна в огромната му грубовата длан. Бяха много близо и тя усещаше топлината на тялото му, мириса му и силата на това туловище, което беше способно да я смаже на момента, ако така реши. Но в поведението му нямаше заплаха, докосването му беше изненадващо нежно. За момент тя се усети обезоръжена, почти възбудена. Носът ѝ потрепна.

– Ти отивай да оправяш счетоводните баланси на нацията. Аз ще си помисля за моите.

– Помисли внимателно, Сали, но не мисли твърде дълго.

– Ще видя какво пише в хороскопа ми. Ще държа връзка.

В този момент с пронизващ крясък чайката направи още една атака и насра прозореца, оставяйки стичащо се петно. Той изпсува.

– Казват, че е на късмет – засмя се непринудено тя.

– Късмет? – изръмжа той, докато ѝ отваряше вратата. – Кажи го на този, дето ще мие скапаните стъкла!